

PLÁN VOLNOČASOVÝCH AKTIVIT HLAVNÍ BUDOVA A NOVOSTAVBA - PROSINEC 2024

Prosinec je posledním měsícem v roce dle gregoriánského kalendáře a jeho český název se odvozuje různě:

od praslovanského slovesa „prosinoti“, což znamená prosvítat, probleskovat (slunce v prosinci často jen prosvítá mezi mraky),

*od slova „prase“ podle lidové etymologie, jelikož se konaly zabíjačky,
od slovesa „prosit“ s odkazem na koledování,*

od slova „proso“, protože se v tento čas nejvíce jedla kaše z prosa.

Latinsky se prosinec nazývá december (decem = deset), jelikož byl 10. měsícem v římském kalendáři. A tento název se přenesl i do dalších jazyků.

V prosinci se můžeme těšit na adventní neděle, svatého Mikuláše, Štědrý den, Slavnost Narození Páně (1. svátek vánoční), Svátek svatého Štěpána (2. svátek vánoční) i Silvestr.

Okolo 21. 12. nastává slunovrat.

SKUPINOVÉ AKTIVITY SE KONAJÍ V PÁNSKÉ JÍDELNĚ HLAVNÍ BUDOVOY
INDIVIDUÁLNÍ VOLNOČASOVÉ AKTIVITY VYCHÁZEJÍ Z INDIVIDUÁLNÍCH POTŘEB KLIENTŮ A
PROBÍHAJÍ NA POKOJÍCH

- PRAVIDELNÉ PROMÍTÁNÍ FILMŮ PRO PAMĚTNÍKY, POHÁDEK, KOMEDIÍ I FILMŮ NA PŘÁNÍ
- DROBNÉ NÁKUPY V KANTÝNĚ – KAŽDÝ TÝDEN ZAJIŠŤUJE ASISTENTKA AKTIVIZACE
- PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY V KAPLI SV. RAFAELA – HLAVNÍ BUDOVA, 1. PATRO
- ODPOLEDNÍ RŮŽENEC A POŽEHNÁNÍ V KAPLI SV. RAFAELA – HLAVNÍ BUDOVA, 1. PATRO

BĚHEM MĚSÍCE BUDE PROBÍHAT PŘÍPRAVA A TVOŘENÍ VÁNOČNÍ VÝZDOBY,
ZDOBENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU, PEČENÍ CUKROVÍ

1.12. NEDĚLE

VÁNOČNÍ KONCERT SKUPINY LISTOVĚJ – KAPLE SV.
RAFAELA, HLAVNÍ BUDOVA

Advent je začátek liturgického roku, období čtyř neděl před 25. prosincem. Je to doba radostného očekávání příchodu Spasitele, duchovní přípravy na Vánoce, doba rozjímání a dobročinnosti.

1.12.2024 – PRVNÍ ADVENTNÍ NEDĚLE (ŽELEZNÁ NEDĚLE)

Na adventním věnci zapálíme první svíčku. Ta nese jméno Naděje (Svíce proroků)

2.12. PONDĚLÍ

ADVENTNÍ POSEZENÍ V JÍDELNĚ, PO MŠI SVATÉ

5.12. ČTVRTEK

**TRADIČNÍ MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA – NÁVŠTĚVA
MIKULÁŠE, ANDĚLA A ČERTA**

8. 12. NEDĚLE

**14.00 HOD - POSLECH PÍSNÍČEK V PODÁNÍ HARMONIKY A
BUBNŮ, OCHUTNÁVKA SLADKÉHO MOUČNÍKU S DOBROU
KÁVOU – PÁNSKÁ JÍDELNA HL. BUDOVY**

8.12.2024 – DRUHÁ ADVENTNÍ NEDĚLE (BRONZOVÁ NEDĚLE)

Na adventním věnci zapálíme druhou svíčku. Ta nese jméno Mír (Betlémská svíce)

10. 12. ÚTERÝ

CANISTERAPIE S PEJSKY PANÍ KOHOUTOVÉ

12. 12. ČTVRTEK

**VÁNOČNÍ SETKÁNÍ S DOBROVOLNICEMI HANIČKOU A
JANIČKOU VE 14.00 HOD V PÁNSKÉ JÍDELNĚ HL. BUDOVY**

13. 12. PÁTEK

DOPOLEDNE PŘIJEDOU ZÁSTUPCI MĚSTA BYSTŘICE N.P. A PŘIVEZOU KLIENTŮM Z BYSTŘICE A SPÁDOVÝCH OBLASTÍ VÁNOČNÍ BALÍČKY

15.12.2024 – TŘETÍ ADVENTNÍ NEDĚLE (STŘÍBRNÁ NEDĚLE)

Na adventním věnci zapálíme třetí svíčku. Ta nese jméno Přátelství (Pastýřská svíce)

16. 12. PONDĚLÍ

VÝPLATA KAPESNÉHO Z DŮCHODŮ

16. 12. PONDĚLÍ

OSLAVA NAROZENIN PROSINCOVÝCH JUBILANTŮ – VE 14.00 HOD V PÁNSKÉ JÍDELNĚ HLAVNÍ BUDOVY

17. 12. ÚTERÝ

10.30 HOD PÁNSKÁ JÍDELNA HLAVNÍ BUDOVY - S VÁNOČNÍM PÁSMEM PÍSNÍČEK PŘIJEDE ZAZPÍVAT DĚTSKÝ SBOR BOROVĚNKA

17.12. ÚTERÝ

PEDIKÚRA I. – OPATSTVÍ, PŘÍZEMÍ HB. PEDIKÉRKA PANÍ LENKA KADLECOVÁ PŘIJEDE A OCHOTNĚ UPRAVÍ VAŠE NEHTY A CHODIDLA

18.12. STŘEDA

10.30 HODIN PŘIJEDOU ZÁSTUPCI Z NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ A PŘEDAJÍ KLIENTŮM Z NMnM A SPÁDOVÝCH OBLASTÍ VÁNOČNÍ BALÍČKY

22.12.2024 – ČTVRTÁ ADVENTNÍ NEDĚLE (ZLATÁ NEDĚLE)

*Na adventním věnci zapálíme čtvrtou svíčku. Ta nese jméno Láska (Andělská svíce)
Do adventního věnce lze přidat i pátou svíci. Ta se dávala doprostřed a měla bílou barvu.
Symbolizovala samotného Krista. Lidé ji zapalovali na Štědrý den po západu slunce.*

24.12. ÚTERÝ

ŠTĚDRÝ DEN

25.12. STŘEDA

1. SVÁTEK VÁNOČNÍ - BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ

26.12. ČTVRTEK

2. SVÁTEK VÁNOČNÍ - ŠTĚPÁN

30.12. PONDĚLÍ

SILVESTROVSKÉ POSEZENÍ, V JÍDELNĚ PO MŠI SVATÉ

ADVENTNÍ ČAS...

Advent je pro většinu lidí symbolem nejkrásnějšího období v roce. Blíží se Vánoce - svátky klidu, pohody a rodinné blízkosti.

Slovo advent volně překládáme jako čekání na Spasitele nebo čekání na Ježíše, který se narodil v Betlémě, a přišel na svět mezi lidi. Historie adventu se začíná psát už v 5. století a do dnešní podoby prošel mnoha úpravami. Měnil se způsob oslav, počet nedělí i dodržované tradice.

V církevním prostředí je pak smyslem adventu doba příprav na oslavy příchodu Ježíše, a to jak oslava jeho narození, tak vyhlížení jeho druhého příchodu. Z toho tak vyplývá i smysl jednotlivých nedělí pro křesťany.

- 1. adventní neděle - Vyhlíží se druhý příchod Krista
- 2. adventní neděle - Připomíná se život Jana Křtitele, který měl za úkol zvěstovat boží příchod
- 3. adventní neděle (Gaudete) - Gaudete znamená latinsky oslavujte. Třetí adventní neděle je oslavou blížícího se Narození Páně
- 4. adventní neděle - Připomíná večer v Betlémě a poslední události před Narozením Páně.

Jak zapálit svíčky na adventním věnci

Tradiční adventní věnec má kruhový tvar, který je odrazem bezpečí, míru a vítězství. Svíčky na adventním věnci se vždy zapalují proti směru hodinových ručiček. Jsou rozestavěny do čtyř stran věnce, podobně jako je tomu u představy světových stran. Jako celek tvoří kruh.

Pořadí svíček na tradičním adventním věnci je dáno už mnoho let. Není proto divu, že každá svíčka má také svoji symboliku a název.

1. adventní svíčka – má fialovou barvu, říká se jí svíce proroků. Zapaluje se za všechny, kteří předem věděli o tom, že na svět přijde Ježíš, Spasitel.

2. adventní svíčka – má fialovou barvu, říká se jí svíce betlémská. Symbolizuje lásku, Ježíškovy jesličky a Ježíše Krista.

3. adventní svíčka – má růžovou barvu, říká se jí pastýřská svíce. Představuje blížící se období Vánoc a radost, která je s tímto obdobím spojená. Těšíme se z toho, že je adventní období téměř u konce.

4. adventní svíčka – má fialovou barvu, říká se jí svíce andělská. Plamen na svíčke hoří za prosbu míru, klidu a pokoje. Tato svíčka může být zapálená i přímo na Štědrý den.

Když na první adventní neděli nastane daleko široko krutá zima, potrvá čtyři neděle

Začne-li zima až s adventem, potrvá deset týdnů

Chodí-li se v adventě bez kožicha, bude se v postě jistě nosit

Adventní sníh dočká-li marcového, nebudeš jít, sedláčku, chleba rezného

Svatá Barbora

Byla pravděpodobně státa mečem za vlády císaře Galeria, během pronásledování křesťanů kolem roku 305. Existují však i další legendy jejího úmrtí. Podle nich měla být svatá Barbora krásná dívka, jež se narodila v druhé polovině 3. století, nebo na začátku 4. století v Nikomédii, jako jediná dcera v rodině bohatého kupce Dioskura. Její matka brzy zemřela a krutý otec vedl dceřinu výchovu v ryze pohanském duchu, dle tehdejší helénistické kultury. Aby ji ubránil před zlými vlivy okolního světa, zejména před tehdy stále zakázaným křesťanským učením, uvěznil dceru v kamenné věži, kde ji obklopol vším přepychem. Jeden z přítomných sloužících byl však tajným křesťanem, a tak Barboru k této víře také přesvědčil. K úctě Nejsvětější Trojice pak nechala ve věži prolomit třetí okno.

Dle legendy si dopisovala se slavným křesťanským učencem Órigenem, který pak k ní poslal kněze, od něhož Barbora přijala křest; zároveň se zaslíbila Kristu a učinila slib ustavičného panenství. Když ji otec začal nutit, aby se provdala, Barbora mu oznámila, že je pokřtěna a zasnoubena s nebeským chotěm, protože jen v křesťanství je pravda a spasení. To ohromilo pohana Dioskura, jehož plány a naděje byly zmařeny. Barbora musela uprchnout. Na útěku se dostala k jakési skále, která se před ní zázračně otevřela a Barbora se skryla ve skalní puklině (proto je patronkou horníků).

Nějaký pastýř však prozradil Dioskurovi její úkryt, a tak ji dopadl a odvedl. Chtěl ji hladem a vězněním donutit k povolnosti, ale marně. Otec se rozzuřil natolik, že ji svázal a odvedl k soudci Marcianovi, kde Barboru udal jako křesťanku. Soudce dal přinést mučidla, a když se jich nezalekla, dal jí strhnout šaty, Barbora byla do krve zbičována a její rány byly ještě rozdírány střepinami. Když se ani poté nezřekla víry v Krista, byla drásána železnými mučidly, pálena hořícími pochodněmi a na potupu jí byly uříznuty prsy. Nahá pak byla odvedena na popraviště a sám její otec jí stál hlavu mečem. V tom okamžiku vyšlehl z jasného nebe blesk a na místě krutého otce zabil. (Z té příčiny

se stala patronkou dělostřelců a pyrotechniků).

Podle legendy se modlila před svou smrtí za kající hříšníky, a proto je též vzývána jako přímluvkyně za šťastnou hodinu smrti.

Svatá Barbora je uctívána jako ochránkyně proti smrti bleskem, požáry a vůbec před rizikem náhlé či násilné smrti, je proto patronka havířů, dělostřelců, pyrotechniků, architektů, matematiků a dalších rizikových povolání, a rovněž dětí. Památka sv. Barbory se světí 4. prosince.

Náleží do sboru čtrnácti svatých pomocníků a je zařazena mezi tzv. Quattuor Virgines Capiales [čtyři panny hlavní, vynikající], kam kromě ní patří ještě sv. Dorota, sv. Kateřina Alexandrijská a sv. Markéta Antiochijská; bývají často zobrazovány společně. Mezi známé ctitele svaté Barbory patřil papež sv. Řehoř I. Veliký či sv. Stanislav Kostka.

Zajímavosti

- Od jména svaté Barbory je odvozen i název pro barbituráty, podle kyseliny barbiturové pojmenované podle objevu na svátek svaté Barbory.
- Na španělských a francouzských lodích býval obraz sv. Barbory vyvěšen nad komorou, v níž se skladoval střelný prach; tato komora sama se nazývala „Barborou“
- Na českém venkově (i na Moravě a ve Slezsku) byl ještě v 19. století zvyk chodit se sv. Barborou čili chodit barborkou. V den sv. Barbory (nebo v jeho předvečer) chodily svobodné dívky nebo i vdané ženy z domu do domu, přičemž byly ustrojené za „Barborky“. V různých krajinách se oblékaly různě, někde do bílých šatů, jinde do černých, často měly závoj a okrašlovaly hlavu věnečkem. Zpravidla držily v ruce metličku a s ní dítkám hrozily, ale nosily též košíčky, ve kterých byly dárky pro děti – jablka, hrušky apod., a někdy též rozdávaly cukrová srdíčka od sv. panny Barbory. V některých krajinách chodili s Barborkami i andělé, čerti a další maškary. Když vešly do stavení, předváděly Barborky nějaký krátký výstup ze života sv. Barbory, zpívaly, modlily se, rozdělovaly dárky a občas i metličkou vyplácely zlobivé děti. Toto chození barborkou bylo pozůstatkem a upomínkou na veliké divadelní hry o sv. Barboře, které se kdysi při občůzkách Barborek provozovaly (je např. zachována hra o sv. Barboře z 18. století).

Sladkosti kdysi nenosil Mikuláš

Jenže svátek svaté Barbory se na vesnici neprojevoval jen náhlým úbytkem větvíček z ovocných stromů. Ještě před pár desítkami let chodily v předvečer svátku mezi staveními bíle oděné ženy, které vybízely děti k modlení. Postavy oděné do prostěradel nebo bílých šatů měly obličej ukrytý pod roušku a v jedné ruce držely košík s ovocem a sladkostmi a v druhé metlu. Mnoho z nich dětem zpívalo píseň o svaté Barboře a také dávaly dětem sladkosti ve tvaru srdíčka, kterým se rovněž říkaly barborky, jablka nebo ořechy. Za špatné chování však děti dostaly nahnílou bramboru. Lidé věřili, že chrání rodinu před náhlou smrtí. V některých rodinách se pak za okno dávala punčocha nebo talířek pro získání sladkosti. Pokud zlobily, nic nedostaly. Tento způsob oslavy Barbory se do dnešních dnů nedochoval, tak nějak splynul se zvyky spojenými s oslavami svátku svatého Mikuláše.

*Svatá Barborka vyhání dřevo ze dvorka
Jaké je počasí na svatou Barboru, takové bude po celý advent
Svatá Barbora větry přivolá
Barbora na ledu, Vánoce na blátě
O svaté Barboře ležívá sníh na dvoře
Má-li svatá Barbora bílou zástěru, bude hodně trávy*

Svatý Mikuláš

Zvyky a pranostiky na svatého Mikuláše

V Čechách jsou nejstarší záznamy o mikulášské nadílce z 13. století. Podle lidové tradice svatý Mikuláš sestupuje každý rok 5. prosince navečer z nebe na zem (staročeský den začínal večerem dne předešlého – s první hvězdou), obchází lidské příbytky a spolu s čertem a andělem rozdává pamlsky a ovoce hodným dětem stejně jako uhlí a brambory dětem zlobivým. Světec vcházel do světnice doprovázen andělem a čertem. Nejenže se dětí ptal, jak byli hodné, ale zkoušel je i z modliteb. Hodné děti dostávaly jablíčka, ořechy a cukrovinky, naopak zlobivé děti měly v punčoše syrové brambory nebo několik kousků uhlí. Podoba oslav se také lišila kraj od kraje – v chudých oblastech dávaly děti punčochu za okno, v bohatších Mikuláš navštěvoval stavení a děti obdaroval sám.

*Na svatého Mikuláša už je celá zima naša
Svatý Mikuláš pospíchá na salaš
Na Mikuláše se mají hotovit a zkoušet biče, aby se dobytek neplašil
Svatý Mikuláš deštivý, zimě se ještě protiví
Napije-li se na Mikuláše pták z koleje, nenapije se kůň tři měsíce z řeky
Neviděl-li by svatý Mikuláš mokré střechy, musel by být slepý*

SVATÁ LUCIE

Kdo byla svatá Lucie

Svatá Lucie se narodila ve 3. století v sicilských Syrakusách jako dcera bohatých vznešených rodičů. Legenda praví, že se rozhodla pro panenský život, všechny nabídky k sňatku odmítala a svůj majetek rozdala chudým.

Jednou si prý vypíchla oči, aby tak odradila dalšího z nápadníků. Zklamáný a odmítnutý pohanský nápadník ji udal jako křesťanku. Soudce ji přikázal obětovat pohanským bohům, ale dívka odmítla. Proto nařídil odvléci ji do nevěstince, ale sv. Lucie stála jako přirostlá k zemi a nebylo v silách biřiců pohnout s ní. Kat, který byl přítomen, se rozzlobil a vrazil sv. Lucii dýku do hrdla (stalo se roku 304).

Na svatou Lucii se vyhněte domácím pracím

V našich krajích byla Lucie uctívána jako symbol čistoty. K tomu se vázalo také množství lidových obyčejů. Jedním z nich byl přísný zákaz domácích prací – Lucky při obchůzkách kontrolovaly domácnosti, zda ženy náhodou nepředou, nederou peří, netkají a neperou. Důležité ovšem bylo, aby stavení bylo, jak se patří na vánoční svátky uklizené. Běda těm nešťastnicím, co zvyk nedodržely nebo uklidit nestihly! Lucky by jim rozfoukaly peří po světnici, případně by se dožadovaly okamžitě napříst plný koš vřeten. Anebo by jim naopak napředené nitě vymotaly.

někde chodila jedna Lucka jinde zase až šestice těchto „bytostí“. Šlo o postavy, které měly na sobě bílé pláště a obličej zakrytý maskou s čapím zobákem. Jinde chodily zahalené bílým prostěradlem a na navlhčený obličej si nafoukaly mouku. V jižních Čechách chodilo pět až šest Lucek v dlouhých bílých pláštích s dlouhými bílými zobany jako tajemní ptáci. Postávaly u oken a mlčely. Potom tiše vešly do světnice a perutí z husího křídla vymetaly smetí z jizby.

Někdy Lucky přepadaly muže přímo v hospodě u piva, kde je natírali hořčicí, kolomazí, zasypávaly je moukou a šťouchaly do nich vařečkami. Tato činnost byla odplatou za to, že jsou líní a nepomohou doma s úklidem ani před svátky.

Lidové pořekadlo „Lucie noci upije, ale dne nepřidá“, znají všichni. Málokdo ale dokáže říct, co to znamená. Rčení pochází ze středověku, z dob, kdy lidé používali juliánský kalendář a zimní slunovrat připadal na 13. prosince. V 16. století se však začal používat přesnější gregoriánský kalendář a slunovrat se o několik dní posunul, dnes nastává okolo 21. prosince. Přesto je na rčení mnoho pravdy, což můžeme pozorovat na východech slunce. Do svátku svaté Lucie vychází slunce čím dál později a večer zapadá dříve než předchozí den – noci se prodlužují. Ale poté začíná slunce zapadat později, takže je odpoledne déle vidět. Přitom však až do slunovratu je východ slunce čím dál později, takže noci se nezkracují.

K 13. prosinci se váže i řada magických rituálů, protože v předvečer Luciina svátku nastává jedna z nejtemnějších nocí, kdy se prý scházejí čarodějnice, aby škodily lidem. Právě Lucie byla považována za mocnou ochranitelku před jejich kouzly. Od svátku sv. Lucie až do Božího narození dávaly hospodyně kravám kousek těsta smíchaného s rozličným kořením a zeleninami, aby nad nimi neměly zlé síly moc. Na Moravě se před zlými kouzly lidé chránili tak, že od 13. prosince do Štědrého dne odhodili každý den jedno poleno. Tímto dřevem pak zatopili na Boží hod. A když si hospodář tento den vyrobil stoličku a v místě suku udělal otvor, mohl jím o mši na Boží hod rozeznat v kostele čarodějnic.

Svatá Lucie se začala oslavovat zhruba sto let po její smrti především jako symbol čistoty. Je ale také patronkou mnoha řemesel – sklenářů, švadlen, nožířů, tkalců, švadlen, krejčích kočích či poduškářů.

Díky pověře s vydloubnutýma očima **byla odpradávná ochránkyní slepců** a lidé se k ní často modlili, když je trápila nějaká oční nemoc.

*Svatá Lucie noci upije a dne nepřídá
Na svatou Lucii jasný den, urodí se konopí i len
Jaké jsou dni od sv. Lucie do Božího narození, takové jsou též měsíce příštího roku
Svatá Lucie je královna noci
Umaže-li si Lucie šaty od bláta, bude si je po celý leden přepírat
Svatá Lucie ukazuje svou moc, neb nám dává nejdelší noc*

SVATÝ ŠTĚPÁN

Druhý svátek vánoční připomíná prvního křesťanského mučedníka svatého Štěpána. Tento den máme spojený především s koledováním, v minulosti k němu patřila i řada dalších zvyklostí a tradic.

Svatý Štěpán byl prvním křesťanským mučedníkem, který byl jako šířitel této víry a údajný rouhač proti judaismu kolem roku 35 ukamenován za hradbami Jeruzaléma. Je patronem kameníků, krejčích, tkalců, tesařů, bednářů, zedníků, koní a lidí, kteří s nimi pracují.

V minulosti právě v tento den končila služba děvečkám a čeledínům, vyplácela se jim celoroční odměna, a to v penězích i naturáliích. Také to byl den, kdy mohli svobodně odejít do jiné služby, nebo zůstat ve stávajícím hospodářství. Nová služba začínala až na Nový rok a do té doby měla chasa volno. Odtud také pochází rčení Na Štěpána není pána.

Děti tradičně vyrazily o druhém svátku vánočním na koledu, během níž přály hospodářům zdraví a štěstí do nastávajícího roku a žádaly drobné dárky, jídlo či mince. Koleda, koleda, Štěpáne, co to neseš ve džbáně... si ostatně pamatujeme z dětství všichni i dnes.

V tento sváteční den se také nechávalo v kostele posvětit obilí, aby byla v dalším roce dobrá úroda. A protože je svatý Štěpán patronem koní, věnovala se jim v tento den výjimečná péče a pozornost. K ní patřilo požehnání a také kropení svěcenou vodou, které je mělo ochránit před nemocemi a úrazy. Tyto zvyky se na některých místech dodržují i dnes.

V minulosti se v tento den připravovala ke svátečnímu obědu výhradně pernatá drůbež – nejčastěji pečená husa nebo kachna. I tato tradice se v mnoha rodinách zachovala i do dnešních dnů. Význam má svátek svatého Štěpána také pro vinaře. Ti si nechávali požehnat kalich s červeným vínem, do něhož vhodili malý kamínek jako symbol ukamenování. Požehnané víno se vypilo a kámen umístil na vinici, čímž si zajistili bohatou úrodu vinné révy v novém roce.

Ke svátku svatého Štěpána se váže také mnoho pranostik, které předpovídají počasí a především úrodu v následujícím roce

*Svítlí-li na koledu v noci měsíc, bude ve stodole hojně obilí
Svítlí-li na den svatého Štěpána slunce, bude drahé ovoce
Když svatý Štěpán vyfouká bláto, bude pěkné jaro nato
Pak-li na Štěpána větrové uhodí, příští rok víno špatně se urodí
Když na Štěpána silný vítr bouří, vinař smutně oči mhouří
Na svatého Štěpána když vítr prudce zavěje, víno před zkázou jistou se chvěje
Jestli na Štěpána větry uhodí, příští rok se všecko špatně urodí*

Kdo byl Silvestr?

Papež Silvestr I. se narodil ve 3. století v Římě a přijal víru křesťanství, za kterou byl v té době pronásledován. Až vláda Konstantina Velikého mu umožnila důstojnější život. Svatý Silvestr vladaře dokonce sám pokřtil, a podle legendy ho také vyléčil z malomocenství. Díky těmto skutkům si Silvestr zajistil své přívržence. Ač se o životě Silvestra nedochovalo mnoho, víme, že v roce 314 se stal biskupským papežem. Zemřel 31.12. roku 335.

V 16. století vstoupil v platnost v křesťanský gregoriánský kalendář, kde datum 31.12. připomíná příchod nového roku, kdy se bilancovalo – a bilancuje stále nad uplynulým rokem, a doufá v lepší zítřky s příchodem roku nového.

Naši předkové poslední den v roce zavítali do kostela

Původně se silvestrem nesouvisely žádné velké oslavy, velkolepé silvestrovské veselí je spojeno až s 20. stoletím. Naši předkové chodili naopak poslední den v roce do kostela, kde poděkovali za všechno dobré, co je potkalo ve starém roce. Doma se modlili za dobrý průběh nového roku. Příchod nového roku přitom neočekávali pouze modlitbou, ale také střídáním veselím.